

6. LUKU

SOVITUSPÄIVÄN JÄLKEEN TOIMITETUT UHRIT

Nämä uhrin kuvaavat katumusta, lupauksia, liittoa jne. tuhatvuotiskauden aikana — Kansan polttouhrit — Sen rauhan- eli kiitosuhrit — Sen ruokauhrit — Sen velkauhrit — Esikuvat näyttävät, että sukupuolierotus miehen ja naisen välillä lakkaa

Sovituspäivän uhrien uhraamisen jälkeen, kansa (Israel — maailma) uhrasi omia henkilökohtaisia uhreja, joita Israelin yleiset uhrin esikuvivat. Ne kuuluvat seuraavaan aikakauteen, ja ne tullaan silloin esittämään kirkastetulle kuninkaalliselle papistolle. Kuitenkin on tällä pieni alkunsa jo nyt. Niin muodoin on maallinen ihminen, joka omistaa maallista omaisuutta, tässä merkityksessä Jumalan omaisuuden huoneenhaltija, ja hän voi nyt käyttää tätä ”mammonaa” siten, että hän sillä voi tehdä itselleen ystäviä, jotta, kun tämä saatanan hallituksen aikakausi on loppunut ja Kristuksen hallituksen alkaa (jolloin hän ei enää saa olla huoneenhaltijana), jotta silloin ne, joille hän osoitti ystävällisyyttä, siunaisivat häntä. Jos maallisen rikkouden (tämän aikakauden mammonan tai jumalan) haltijat olisivat ymmärtäväisiä, he käyttäisivät enemmän omaisuudestaan tällä tavalla. Sillä sekin, joka antaa lasillisen kylmää vettä yhdelle vähimmäistä pappien joukossa, siitä syystä, että hän on pappi, niin se ei jää palkitsematta, kun Kristuksen valtakunta on tullut ja hänen hallituksensa alkanut. — Luuk. 16:1-8; Matt. 10:42

Nämä uhrin, jotka eivät kuulu siihen luokkaan, joita me nimitämme ”sovituspäivän uhreiksi”, esikuvaavat niitä uhreja, jotka kuuluvat tuhatvuotiskauteen.

Samalla lailla kuin esikuvassa sovituspäivän uhrin suoritettiin ensiksi, ennen muita, ja olivat perustuksena sille, että Jumala antaisi anteeksi ja vastaanottaisi koko Israelin; ja niin kuin näitä uhreja seurasi muita uhreja, joita yksityiset henkilöt toimittivat tämän päivän jälkeen, ja joita kutsuttiin ”syntiuhriksi”, ”velkauhriksi”, ”kiitosuhriksi” jne., niin on myös vastakuvassa. Sitten kun evankeliumikauden uhrin ovat saattaneet maailman vanhurskautettuun tilaan, tehdään siellä kuitenkin vielä syntiä ja rikkomuksia, jotka täytyy tunnustaa ja sovittaa ja tämä tekee jäljestäpäin toimitetut uhrin välttämättömiksi.

Sovituspäivän uhri esikuvasi aadamlaisen synnin hävittämistä Kristuksen uhrin kautta, mutta tuhatvuotiskautena, jolloin sovituksen siunaukset tulevat koko maailman osaksi, siten, että ihmiset vähitellen ennalleenasetetaan todelliseen täydellisyyteen, elämään ja sopusointuun Jumalan kanssa, tulee tehdyksi virheitä, joista he ovat jossain määrin vastuun alaisia. Tällaisista virheistä heidän täytyy antaa jotain hyvitystä, ja katua niitä, ennen kuin he jälleen voivat tulla sopusointuun Jumalan kanssa heidän välittäjänsä Kristuksen kautta.

Vihkiytyminen on tulevanakin aikakautena soveliaista, vaikkei se, muuttuneen maailmanhallinnon perustuksella enää, kuten nyt on laita, merkitse vihkiytymistä kuolemaan vaan päinvastoin elämään; sillä kun pahan hallitus loppuu, lakkaa myös kärsimys, suru ja kuolema, paitsi niillä, jotka tekevät paha. Vihkiytymisen täytyy aina olla voimiensa ja kykyjensä vapaaehtoinen luovuttaminen, ja niin muodoin esikuvataan tätä muutamien uhrien kautta, joita tehtiin sovituspäivän jälkeen.

Koska ”sovituspäivän” uhrit ovat perustuksena kaikelle syntien anteeksi antamiselle, lähinnä tulevana aikakautena, voisi esikuvassa odottaa tapaavansa, että syntinen uhrasi jotakin tunnustukseksi siitä, että sovituspäivän uhri oli perustuksena uudelle anteeksiantamiselle. Ja tämän tapaammekin. Kaikki kansan uhrit, joita toimitettiin sovituspäivän jälkeen, viittasivat takaisinpäin eli olivat tunnustuksena sen päivän uhrista. Näin saattoi uhrina olla karjaa, lampaita tai lintuja (kyyhkysiä) tai hienoja nisujauhoja. Esineen, joka uhrattiin, piti olla uhraajan varojen mukainen.

Tuhatvuotiskautena pitää kaikkien ihmisten ”tulla totuuden tuntoon” ja niin muodoin saada täydellinen pelastumisen tilaisuus aadamlaisen kuoleman kirouksesta ja tuomiosta. (1 Tim. 2:4) Kun muistamme, että kuolema sisältää itsessään kaikkia tauteja, kärsimyksiä ja epätäydellisyyksiä, joihin ihmiskunta nyt on joutunut, niin näemme myös, että Jumalan suunnitelma sisältää täydellisen ennalleenasettamisen inhimilliseen täydellisyyteen. Ainoastaan ne, jotka ehdoin tahdoin hylkäävät tai laiminlyövät ne tilaisuudet, jotka silloin annetaan kaikille, niiden pitää kuolla toinen kuolema. Mutta täydellisyys tulee vähitellen, ja syntiseltä vaaditaan, jos hän koskaan tahtoo saavuttaa täydellisyyden, että hänen oma tahtonsa on myötävaikuttamassa. Hänen on tehtävä, mitä hän voi kohottautuakseen täydellisyyteen jälleen, ja kaiken avun, minkä hän tarvitsee, hän saa. Tämä osoitetaan kaikkien näiden uhrien kautta; niiden tuli olla itse kunkin varojen mukaisia. Jokaisen täytyy, miten synnin turmelema ja epätäydellinen hän lieneekin, kun hän tulee totuuden tuntoon, antaa itsensä Jumalalle. Uhrit merkitsevät eri tiloja. Nuori kyyhkynen, jonka köyhemmät esikuvassa toivat uhrattavaksi, merkitsi siveellisesti köyhien ja turmeltuneiden vanhurskautettua kaikkea; vuohi, jonka toivat toiset, joilla oli enemmän, merkitsi vähemmän turmeltuneiden kaikkea; ja härkä niiden kaikkea, jotka olivat saavuttaneet inhimillisen täydellisyyden. Niin kuin sovituspäivän uhrina käytettiin härkää kuvaamassa Jeesuksen uhrin täydellistä ihmisyyttä (suurta lihavuutta), ja kaurista (itsepäistä ja laihaa) kuvaamassa pyhien epätäydellistä ihmisloukkoa, niin samalla lailla edustivat nämä eläimet uhraajia (Israelia — joka esikuvasi uskovaista maailmaa tuhatvuotisvaltakunnassa) — heidän vihkiytymisessään. Mutta meidän on muistettava, että nämä polttouhrin ja rauhanuhrin, jotka viittaavat tulevaisuuteen, kuvaavat kansaa pyhittämässä itseään — antautuessaan Herralle. Ne eivät kuvaa sovituksen syntiuhrin, niin kuin sovituspäivän uhrin tekivät. Tosin kyllä oli velkajakin, jotka eräässä merkityksessä luettiin yksityisten henkilöiden syntiuhriksi, mutta nämä, niin kuin pian näemme, olivat aivan erilaisia kuin kansalliset syntiuhrin sovituspäivänä.

Kun sellaiset ihmiskunnasta, jotka ovat halukkaita vastaanottamaan Jumalan armon, tuhatvuotiskauden lopussa, ovat saatetut täydellisyyteen, ei silloin enää ole ketään köyhää siinä merkityksessä, että häneltä puuttuisi kykyä uhrata härkä — siten että häneltä puuttuisi sielullista, siveellistä ja ruumiillista kykyä. Kaikki ovat täydellisiä ihmisiä, ja heidän uhrinsa on heidän täydellinen ”minänsä”, jota härkä esikuvasi. Daavid puhuu tästä sanoen: ”Silloin sinulle kelpaavat vanhurskauden uhrin [vanhurskaat työt], polttouhrin ja kokonaiset uhrin; silloin uhrataan alttarillasi härkiä [täydellisiä uhreja].” (Ps. 51:21) Kuitenkin on selvää, etteivät Davidin sanat merkitse sitä, että nuo veriset, esikuvalliset uhrin tulisivat kirjaimellisesti asetettaviksi ennalleen, sillä tämän yhteydessä hän sanoo: ”Sillä ei sinulle kelpaa uhri, [enemmän esi- kuin vastakuvallinenkaan, koska sinä aikana

täysi sovitus on tehty ”kerran kaikkien edestä”].... Vaan Jumalalle kelpaa uhriksi murtunut mieli; ahdistettua, särjettyä sydäntä et sinä, Jumala hylkää.” Kaikki nämä uhrit on tehtävä uhraajan vapaasta tahdosta ja halusta. — 3 Moos. 1:3

Vihkiytymisen täydellisyys osoitetaan sen kautta, että uhrieläimet teurastettiin; so. jokaisen suvun jäsenen on vihittävä oma tahtonsa; mutta tätä vihkimistä ei seuraa inhimillisen luonnon hävittäminen (esikuvattuna lihan polttamisella leirin ulkopuolella) eikä myöskään elämän siirtäminen uuteen luontoon — ”kaikkein pyhimpään”. Ainoastaan papit menevät sinne sisälle, niin kuin sovitusuhrien kautta osoitettiin. Ei, kun he vihkiytyvät, otetaan heidät vastaan inhimillisinä olentoina ja tehdään myös täydellisiksi sellaisena. Heidän oikeutensa elämään sellaisina on ostanut ylimmäinen pappi, jonka ruumiin jäsenenä on koko voittava seurakunta. Vihkiytyminen sisältää lunastamisen arvossa pitämisen ja että uhraaja suostuu tottelemaan Jumalan lakia, joka on ehtona saadakseen elää iankaikkisesti sopu-soinnussa Jumalan kanssa ja nauttia hänen suosiostaan.

Kansan polttouhrit

Pappien polttouhrin piti aina olla alttarilla, ja tulen ei annettu koskaan sammua. Tämä on polttouhrin sääntö: ”polttouhrin pitää palaman alttarilla koko yön aamuun asti; ja alttarin tuli palakoon sen päällä. Mutta tuli on aina palava alttarilla, eikä koskaan saa sammua. Ja papin pitää sytyttämän halot sen päällä joka aamu, ja hänen pitää asettaa polttouhri sen päälle... Tulen pitää alinomaa palaman alttarilla, se ei koskaan saa sammua.” — 3 Moos. 6:9,12,13

Tällä tavalla oli jokaisen uhraajan mieleen painettu se seikka, että alttari oli jo pyhitetty eli erotettu, ja että heidän uhrinsa olivat otollisia sen perustuksella, että Jumala oli hyväksynyt sovituspäivän uhrit. Tälle alttarille israelilainen toi vapaaehtoisen uhrinsa, niin kuin on kirjoitettu 3 Moos. I luvussa. Se toimitettiin tavallisella tavalla: sitten kun uhrieläin oli paloitettu ja pesty, se pantiin — kappaleet pään viereen — alttarille, ja kaikki poltettiin uhrina, suosiolliseksi hajuksi Herralle. Tämä lienee kuvannut kiitosrukousta Jehovalle, hänen armonsa, viisautensa ja rakkautensa tunnustamista, ilmaistuna Kristuksen ruumiin uhraamisen kautta — heidän lunastuksensa kautta.

Kansan yhteysuhrit

Tämä uhri oli otettava karjasta tai laumasta. Se voitiin tehdä joko jonkun lupauksen tai liiton täyttämiseksi, tai myös vapaaehtoisena ”kiitosuhrina”. Osan siitä piti uhraajan kantaa esille Jehovalle: ”Hän tuokoon Herran uhrit; tuokoon rasvan ynnä rintalihan”; papin piti polttaa rasva alttarilla; mutta rinnan ja lavan piti kuuluman papille. Uhraajan täytyi syödä uhri. — 3 Moos. 3 ja 7:11-18,30-34

Tämä näyttää opettavan, että jos ihminen silloin tahtoo tulla täyteen rauhan ja sopu-soinnun tilaan (niin kuin kaikkien niiden on tultava, jotka eivät tahdo tulla pois leikatuiksi toisessa kuolemassa), niin täytyy hänen Jumalan edessä ”syödä” eli täyttää täydellisen vihkiytymisensä liitto hänelle. Jos hän, tultuaan näin täydelliseksi tehdyksi, jälleen saastuttaa itsensä tahallisen synnin kautta, on hänen kuoltava (toinen kuolema), mikä osoite-

taan sen rangaistuksen kautta, joka oli seurauksena saastaisten esineiden koskettamisesta. — 3 Moos. 7:19-21, Vertaa Ilm. 20:9,13-15

Tätä uhria toimitettaessa kannettiin myös esille uhrattavaksi happamattomia, öljyllä sekoitettuja leipiä ja öljyllä voideltuja ohuita leipiä. Tämä esikuvaa uhraajan uskoa Kristuksen luonteeseen, jonka kaltaiseksi uhraaja tahtoo tulla. Hän kantoi esille myös happamia leipiä, joka merkitsee, että hän tunnusti oman epätäydellisyytensä vihkiytymisensä aikana. Hapantaikina on kuva synnistä. — 3 Moos. 7:11-13

Kansan ruokauhrit

Hienot nisujauhohuirit, happamattomat leivät öljyn kanssa ym. kannettiin esiin Herralle papin kautta. Ne mahdollisesti esikuvavasivat sitä ylistystä ja rukousta, jonka maailma seurakunnan kautta on lähettävä Herralle. ”Hänelle olkoon kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa, kautta kaikkien sukupolvien iankaikkisuuksien iankaikkisuuksissa.” (Ef. 3:21) Papit vastaanottivat nämä. Se, että osa siitä uhrattiin alttarilla osoittaa, että se oli hyväksytty ja otollinen Jehovalle.

Kansan vikauhri

”Jos joku rikkoo velvollisuutensa ja tekee erehdyksessä syntiä jossakussa mikä Herralle pyhitetty on..., ja jos joku rikkoo ja tekee jotakuta Herran käskyä vastaan, jota ei hänen pitänyt rikkomana, mutta ei sitä tietänyt, niin on hän vian alainen. Ja hänen pitää tuoman papille virheetön oinas laumasta.” Hänen oli myös tuotava rahaa sen mukaan kuin pappi arvioi hänen velkansa, ynnä sen lisäksi viides osa, ja tämä piti olla hänen uhrinsa, ja papin piti sovittaman hänet. Ja jos joku teki syntiä ehdoin tahdoin vahingoittamalla ja pettämällä lähimmäistään, piti hänen asianmukaisesti hyvittää se, jota vastaan oli rikkonut, ja sen lisäksi antaa hänelle viides osa lisää (20 prosentin korko). Ja hänen oli tuotava oinas vikauhriksi Herralle. — 3 Moos. 5:15-19, 6:1-7

Tämä opettaa meille, että jokaisesta tehdystä vääryydestä on silloin annettava hyvitys ja korko, jota sitä paitsi täytyy seurata katumus tai anteeksiannon pyyntö Herralta, seurakunnan (papiston) kautta. Rikkojan oman epätäydellisyyden ja lunastuksen arvon tunnustaminen esitetään oinaan esiintuomisen kautta.

Mutta pankaamme merkille erotus tällaisten syntiuhrien ja sovituspäivän uhrien käsittelyn välillä. Nämä jälkimmäiset uhrattiin ”kaikkein pyhimässä” Jumalalle (oikeudelle) ”parempina uhreina”; edelliset uhrattiin papeille, jotka sovituspäivänä olivat ostaneet kansan. Kansa tulee antamaan tunnustuksensa Vapahtajalleen. Pappi uhrasi kyllä Herralle osan uhrista ”muistoksi”, tunnustukseksi siitä, että koko vapahdussuunnitelma, sellaisena kuin se toteutetaan sovituspäivänä (esikuvatun evankeliumikautta) oli taivaallisen Isän suunnitelma, mutta muun osan hän omisti itselleen syömällä sen.

Kaikkien ihmisten, Kristuksen kalliilla verellä (hänen inhimillisellä elämällään) ostettujen, tulee, saadakseen anteeksianto virheistään ja vajavuuksistaan, kantaa itsensä ”kuninkaalliselle papistolle”, ja kun tämä vastaanottaa heidän lahjansa eli heidän vihkiytymisensä, merkitsee se anteeksiantamista. Tämä on yhtäpitävää Herramme Jeesuksen

sanojen kanssa hänen opetuslapsilleen: ”Hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi: ottakaa pyhä henki, joille te annatte synnit anteeksi, niille ne ovat anteeksiannetut; joille te ne pidätätte, niille ne ovat pidätetyt.” — Joh. 20:22,23

”Sovituksen viran” täydessä merkityksessään kuuluessa tulevalle aikakaudelle, jolloin kaikkien sovitusuhrien tulee olla täytetyt, voi kuitenkin myös nytkin kuninkaallisen papiston, mikä jäsen hyvänsä sanoa niille, jotka uskovat ja tekevät parannuksen: ”Sinun syntisi ovat anteeksiannetut”, niin kuin meidän päämme teki, katsoessaan uskon kautta eteenpäin syntiuhrien täyttämistä kohti. Sitä paitsi papit tuntevat nyt ne ehdot, joilla anteeksiantamus on luvattu, ja he voivat sen varmuudella lausua, milloin ikinä he näkevät sellaisen, joka tahtoo alistua ehtoihin.

Sovituspäivän uhrin poltettiin aina, niin kuin olemme nähneet (3 Moos. 6:30; Hebr. 13:11), mutta myöhemmin seuraavia velkauhreja, joita uhrattiin sovituspäivän jälkeen, ei poltettu, vaan papit söivät (omistivat) ne.

Sukupuolierotukset lakkaavat

”Tämä on rikosuhrien sääntö... Pappi, joka rikosuhrien uhraa, syökööt sen... Kaikki miehenpuolet papeista syökööt sen.” — 3 Moos. 6:25-29

Herra ja kaikki pyhät enkelit mainitaan Raamatussa miespuolisina, mutta sen sijaan kaikki pyhät yhdessä on esitetty naispuolisena, ”neitseenä”, kihlattuna meidän Herramme Jeesuksen kanssa. Mutta inhimillinen naispuoli oli alkujaan osa miehestä, joka oli tehty Jumalan kuvan kaltaiseksi, ja on yhä eteenpäinkin osa miehestä, vaikka joksikin aikaa erotettu hänestä, ihmissuvun lisääntymisen tarkoituksessa. Kumpikaan ei yksinään ole täydellinen. Samoin kuin täydellistä miestä kutsuttiin Aadamiiksi, samoin kutsuttiin häntä senkin jälkeen, kun hänestä oli tullut kaksi, ”Jumala kutsui heidät Aadamiiksi.” (engl. Raam. käännös) Mies pysyi päänä ja tehtiin niin muodoin vaimon hoitajaksi ja suojelijaksi; sillä tämä oli osa hänen ruumiistaan. (Ef. 5:23,28) Sukupuolijakaantumisen ei tehnyt Aadamia epätäydelliseksi; se vain jakoi hänen täydellisyytensä kahteen ruumiiseen, joiden ”päänä” hän yhä edelleen oli.

Raamattu osoittaa, että lopullisesti, ennalleenasettamisajan lopulla, kaikki (mies- ja naispuoliset) tulevat ennalleenasetetuiksi täydellisyyden tilaan — siihen tilaan, jossa Aadam oli, ennen kuin Eeva otettiin hänestä. Me uskomme, ettei enemmän mies kuin nainenkaan kadota identiteettiään, vaan että molemmat sukupuolet saavat ne ominaisuudet, jotka heiltä nyt puuttuvat. Jos tämä käsitys on oikea, merkitsisi se, että muutamien naisten erityinen herkyys ja muutamien miesten erityinen karkeus, riippuu lankeemuksesta, ja että ennalleenasettaminen sellaiseen täydellisyyteen, jossa molempien sukupuolten ominaisuudet olisivat täydellisellä tavalla sekoitetut ja yhdistetyt, loisi sen ihanteellisen ihmiskunnan, jonka kaltaiseksi Jumala oli sen aikonut. Kun rakas Lunastajamme oli ”ihminen Kristus Jeesus”, niin hän arvatenkaan ei ollut rotevampi ja jäntevämpi, yhtä vähän kuin miehuuton ja hentokaan. Hänessä oli miehuuden mielenlujuus ja ylevyys ja tosi naisellisuuden jalo puhtaus, hienous ja miellyttävyys mitä sopusuhtaisimmalla tavalla yhdistettynä. Eikö hän ollut täydellinen mies, joka kuoli meidän sukukuntamme puolesta ja lunasti molemmat sukupuolet? Muistakaamme, ettei hänellä miehenä ollut puolisoa.

Eikö hänen sen vuoksi pitänyt olla täydellinen itsessään, jotta hän voisi maksaa täysin vastaavan hinnan Aadamin — (miehen ja vaimon) puolesta? Joko Eeva oli edustettuna tällä tavalla suuressa lunastustyössä tai myös miehensä kautta, joka oli hänen päänsä; muussa tapauksessa ei Eeva äitimme tullut ollenkaan lunastetuksi, mikä ajatus ei kumminkaan pidä yhtä Raamatun muiden paikkojen kanssa.

Evankeliumiseurakunta mainitaan Raamatussa ”morsiamena”, ei kuitenkaan ”ihmisen Kristuksen Jeesuksen” morsiamena, vaan ylösnousseen ja korkealle korotetun Kristuksen morsiamena. Uusina luomuksina, Jumalan hengestä siinneinä henkilöuontoon, me olemme kihlatut henkiolento Jeesuksen kanssa, jonka nimestä, kunniasta ja valtaistumesta me pääsemme osallisiksi. Seurakunta ei ole ristiinnaulitun miehen, Kristuksen Jeesuksen, morsian, vaan kirkastetun Herran Jeesuksen, joka toisessa tulemisessaan vaatii häntä omakseen. — Room. 7:4

Samanlainen kuin on suhde miehen ja naisen välillä tulevana aikakautena, samanlainen se on myös Kristuksen ja hänen morsiamensa välillä: sen jälkeen kun seurakunta on tullut kirkastetuksi, lakkaa kaikki naispuolisuus. ”Me tulemme hänen kaltaisikseen” — jäseniksi hänen ruumiissaan. ”Ja tämä on [silloin] oleva hänen nimensä [hänen Herransa nimi], jolla hän nimitetään: Herra meidän vanhurskaudemme.” (Jer. 33:16; 23:6) Suuren profeetan, papin ja kuninkaan ruumiina on seurakunta osa iankaikkisesta Isästä eli maailman elämänantajasta. — Jes. 9:6

Tämä ajatus kulkee läpi koko Raamatun. Ainoastaan miehet pappissuvusta toimittivat uhrin, ja niin kuin ylempänä olemme nähneet — ainoastaan he söivät rikosuhreista. Ainoastaan he saivat mennä sisälle tabernaakkeliin ja esiripun sisäpuolelle. Samalla lailla on myös laita pyhän hengen toimittaman järjestyksen kanssa tänä evankeliumikautena: ”Ja hän antoi meille muutamat apostoleiksi [miehiä], toiset profeetoiksi [miehiä], toiset evankelistoiksi [miehiä], toiset paimeniksi ja opettajiksi [miehiä], tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi, palvelijan työhön Kristuksen ruumiin rakentamiseen.” (Ef. 4:11,12) Edellä olevat sanat ”miehiä” viittaavat kreikankielisiin sanoihin, jotka kaikki ovat maskuliinisia sanoja ja viittaavat miehiin; ja Jeesuksen ja apostolien säännöt ja määräykset ovat yhtäpitäviä tämän kanssa. ”Mutta minä en salli naisen esiintyä opettajana [seurakunnassa] enkä vallita miestä” sanoo apostoli suoraan. (1 Tim. 2:12) Tämä valaisee nykyistä suhdetta Kristuksen ja seurakunnan välillä, minkä me uskomme lakkaavan tämän aikakauden lopussa, jolloin voittajat kirkastetaan ja todellisuudessa yhdistetään Herramme kanssa — ”veljinä”.

Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, etteivät sisaret seurakunnassa samalla lailla kantaisi ruumiitaan eläviksi pyhiksi ja Jumalalle otollisiksi uhreiksi, tai etteivät he toimittaisi ”palvelijan työtä” seurakunnassa. ”Kuninkaallisen papiston” jäsenenä ollen Herralle yhtä miellyttäviä kuin veljet, sillä itse asiassa ovat kaikki erotukset sukupuoleen, ihonväriin ja yhteiskunta-asemaan nähden jätetyt Jumalan puolelta huomioon ottamatta siitä hetkestä, kun me tulemme ”uusiksi luomuksiksi Kristuksessa Jeesuksessa” (2 Kor. 5:17; Gal. 3:28); mutta esikuvan, kuvan, opetuksen täytyy jatkua, ja tästä seuraa, että tehdään näin jyrkkä erotus silloin, kun tämä koskee erityisiä ja tärkeimpiä osia Kristuksen seurakunnan palveluksessa.

Päin vastoin on Vastustaja aina koettanut uskonnollisessa suhteessa hallita miestä sen rakkauden ja kunnioituksen kautta, jota hän tuntee naisia kohtaan; sitä varten hän korotti myös neitsyt Marian jumalattareksi, jota rukoillaan katolilaisten keskuudessa. Sen tähden oli myös vanhoilla egyptiläisillä jumalattarena Isis ja myöhemmin, apostoli Paavaliin aikana, oli Diana efesolaisten jumalattarena. Ja eikö Saatana yhä vieläkin koeta toimia naisen kautta samoin kuin Eedenin puutarhassa? Eivätkö naiset ole hänen parhaimpia välikappaleitaan spiritismissä ja hänen etevimpiä apostoleitaan ja profeettojaan teosofiasa ja ”Christian sciencessä”?

Se, että Saatana on ottanut naisia puhetorvikseen, ei myöskään ole ollut heille miksikään eduksi. Päinvastoin ovat naiset paljon korkeammalla siveellisellä ja henkisellä tasolla ja ovat eniten arvossa pidettyjä tosi naisellisuutensa tähden niissä maissa, joissa Raamatun opetuksia on tunnustettu ja arvostettu, erityisesti ne naiset, jotka tarkimmin ovat seuranneet Raamatun antamia määräyksiä.